

[Gregersen.]

fra Importørernes og Forbrugernes Side, fuldkommen uholdbar. En Toldnedsættelse paa Kunstsilkevarer og Celluldivarer skulde i Virkeligheden have været foretaget for længe siden. I Sensommeren 1940 skred man til en Nedsættelse af Tolden paa Celluldivarer, der imidlertid fra alle kyndige Sider blev betegnet som utilstrækkelig. Endelig i Dag nedsætter man Celluld-tolden yderligere, men dog ikke til det Punkt, hvor den fornuftigvis burde sættes, nemlig paa Højde med Bomuldssatserne. Nedsættelsen er for saa vidt ikke nogen Indrømmelse fra eller til nogen, men en Reform, der var uundgaaelig, og det er da navnlig slet ikke en Indrømmelse, som man behøvede at købe med en Forhøjelse af Satserne paa Bomulds- og Uldvarer, som under normale Forhold udgør langt den største Del af Befolkningens Forbrug af Beklædning.

Jeg henviser til Grosserer-Societetets Redegørelse af 1938, hvori man ser, at Bomuld i 1937 udgjorde ca. 62 pCt. af Verdensproduktionen af Spindestoffer, Uld henvendte 8 pCt. og Kunstsilke og Celluld kun omkring 6 pCt. Selv om Cellulden under de særlige Forhold, som nu hersker, har vundet frem paa Bomuldens Bekostning, er det klart, at de gamle Tekstilstoffer til Stadighed har og formentlig i en uoverskuelig Fremtid vil beholde den ledende Stilling.

Det Lovforslag, som er blevet forelagt i Dag, giver Udtryk for en Handel mellem et uafviseligt Krav om Toldnedsættelse paa den ene Side og protektionistiske Interesser knyttet til Bomulds- og Uldfabrikationen paa den anden Side. Om nogen fiskal Interesse knyttet til Uld- og Bomuldssatserne kan man for den nærmeste Tid ikke tale, da Varer af denne Art kun indføres her i Landet i rent ubetydelige Mængder. Jeg forstaaer derimod, at der i Lovforslaget skal være gjort en virkelig Indrømmelse, nemlig med Hensyn til de saakaldte aabne Varer, som Finansministeren ogsaa omtalte i Gaar, men her foreligger der en Reform af en daarlig Praksis, som Toldvæsenet imod Lovens Aand selv har indført, og som det har fastholdt paa Trods af Handelsstandens Protester.

Det er naturligvis en rigtig Tankegang, at Erstatningsstoffer ikke skal fortolde høgere end Naturprodukterne. Tanken om at sætte Tolden paa Erstatningsstofferne ned og anbringe den paa Sats, der ligger imellem Uld og Bomuld, er derfor et Skridt i den rigtige Retning. Og hvis det havde været det, man paa ærlig Vis havde gjort, saa vilde Lovforslaget ikke have mødt

Modstand fra vor Side. Det havde ganske vist ikke imødekommet vore Ønsker om Toldens Ophævelse, men det havde været en betydelig Indrømmelse, som vi med Glæde vilde være gaaet med til. Nu anvender man imidlertid det Trick først at hæve Toldsatserne paa Uld og Bomuld med ca. 50 pCt., og saa anbringer man derefter Toldsatserne paa Erstatningsproduktet midt imellem disse. Denne kraftige Toldforhøjelse, denne ekstra Beskyttelse af en bestemt Gren af Industrien vil vi selvsagt ikke være med til. Det gaar jeg da ogsaa ud fra, at man har været vidende om, siden man har valgt den Fremgangsmaade at holde os i Uvidenhed om, hvilke Forhandlinger der førtes, indtil Lovforslaget, som det nu foreligger, var en Kendsgerning.

Jeg maa ogsaa pege paa, at den store Forskel, som er bibeholdt mellem Satserne paa Garn og tilvirkede Stoffer, understreger, at disse Ændringer i Toldloven ikke saa meget har til Hensigt at berige Statskassen som at berige Industrien. Det er ikke fiskale, men beskyttelsesmæssige Hensyn, der har været de fremherskende. Jeg tror, at der vil blive saa meget andet for Befolkningen at betale, naar Regningen engang skal gøres op for den Periode, vi nu gennemlever, at vi ikke i Dag behøver at udspekulere nye Planer om, hvordan vi skal paalægge denne Befolkning nye Byrder. Det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at fire Partier har kunnet enes om allerede nu at opstille dette nye Skema, efter hvilket en sandsynligvis til den Tid forarmet Befolkning yderligere skal brandskattes til Fordel for Industrikapitalen.

Jeg forstaaer, at Staten i en vanskelig Tid kan komme i Trang for Penge, og at Staten, hvor vanskeligt det end kan være for Befolkningen at afse dem, maa have dem. Men jeg fatter ikke, at de, der handler paa Statens og Folkets Vegne, i samme Aandedrag kan tænke paa at udvide Industriens Magt til at brandskatte Befolkningen. Jeg kan, som sagt, forstaa, at Borgerne kan komme til at betale forøgede Skatter til Staten, men jeg forstaaer ikke, at de samme Borgere samtidig skal tvinges til at betale Skatter til en Klat velstillede Borgere, der har haft Raad til at erhverve sig Aktier i Tekstilindustrien. Dette savner enhver fornuftig Begrundelse, for slet ikke at tale om, at det intet har med Retfærdighed at gøre. Med hvilken Retsbegrundelse understøtter Statsmagten den ene Borgers Magt til at opkræve Skatter hos den anden? Med hvilken Retsbegrundelse lovfæster Statsmagten Industrikapitalens Ud-